

මෙම කෘතිය කතුවරයාගේ පූර්ණ අනුමැති සහිතව
sinhalaebbooks.com වෙබ් අඩවිය විසින්
පාඨකයන්ගේ කියවීම උදෙසා නොමිලේ බෙදාහරින ලද කෘතියකි.

Published with Author Consent.

එළියෙන් ලාවට පිත්තක් වැටෙද්දී ටිකකින් ඒකත් අඩු වෙයි කියලා භිතාගෙනම බෑග් එකේ තිබුණ කුඩේවත් එළියට ගත්තේ තැතුවම ලයිබ් එකෙන් එළියට ආවේ ඉක්මනට ගෙදර යන්න ඕනි නිසා.

බෑග් එකේ තිබුණ කුඩේ එළියට ගන්න තිබුන කම්මැලිකම නිසාම ලාවට වැටෙන පිත්තට තෙමි තෙමි ටික දුරක් ආවට ඊළඟ ලාවට වැටුණ පිත්ත වෙනුවට මහ හයිසෙන් වහින්න ගන්න නිසා පාර අසින් තිබුණ කඩයක් දිහාට ඉබේටම වගේ ම. දුවන් ගියේ කුඩේ තෙමන්නෙන් තැතුවම වැස්සෙන් බේරෙන්න.. මොනවා භිතාගෙන ම. මෙතන්ට ආවත් වැඩක් වුනේ නෑ.. ඒ නිසාම ඔව්වරවෙලා බෑග් එකේ ආරක්ෂිතව තිබුන කුඩේ එළියට ඇදලා ගත්තේ තව බල බල හිටියොත් මට තෙමෙන්න වෙන නිසා.. මොකද ඉතින් මෙතනත් තෙමෙනවනේ.. පයින් යන්නත් හිතුවා වුනාට පයින් යන්න බැරි තරමට හයිසෙන්ම වහිනවා.

වැස්ස අඩු වුනාමම යන්න හිත හදගෙන අම්මටත් කෝල් එකක් දීලම වහින නිසා ටිකක් පරක්කු වෙයි කියලා ම. බලන් හිටියේ වැස්ස අඩු වෙනකම්.. විනාඩි පහක් දහයක් යනකනුත් වැස්ස අඩු නොවෙද්දී ම. හිටියේ පාරේ යන වාහන ගනත් කරන්න වගේ පාර දිහා බලාගෙන හරියට දැහැනකට සමවැදිලා වගේ.. මෙතන වෙන කිසිම සද්දයක් ඇහෙන්නේ නෑනෙ.. වාහනවල සද්දෙවත් හරියට ඇහෙන්නේ නෑ හයිසෙන් වහින නිසා.

එක පාරටම මගේ දැහැන බිඳිලම ගියේ කොහෙත්දෝ ආපු
කොල්ලෙක් මං කුඩේ අස්සටම ඊංගගන්න වෙලාවේ..

එයා හිටියේ හොඳටම නෙමිලා.. මෙනත මං කියලා
කෙනෙක් නැති ගාතට එයා ඇවිත් එයාගේ කොණ්ඩෙන්
බේරෙන චතුර පිහදනවා.. මං මේ එයා දිහා තාම බලන්
ඉන්නේ.. ටිකකින් ඔව්වරවෙලා කරපු වැඩේ තවත්තලා
මගේ දිහා බලද්දි මං හිටියේ තාමත් ඇසුන් ලොකු කරන්
එයා දිහා බලාගෙන.

මාව දැකපු ගමන් ලා හිතාවක් දුගෙන ඔලුවන් කස කසම
ටිකක් එහාට වුනේ,

"සොරි"

කියන ගමන්..

එයා එහාට යද්දි මං ආයෙම පාරේ යන වාහන ගනන්
කරන්න වගේ පාර දිහා බලාගන්නේ මං මෙයාව
කොහෙදිහරි දැකලා නියනවා තේද කියලා හිත කියද්දි..
ආයේ ටිකකින් බෙල්ල හරවලා බැලුවේ තාම එතන
කවුරුහරි ඉන්නවද කියලා.. අන් දෙකත් පපුවට බැඳගෙන
ඉන්න විදිහට පව් කියලා හිතුනා මට.. නෑ ඉතින් එයා
ඉන්නේ හොඳටම නෙමිලනෙ.. මෙනතත් කුඩියක්වත් නැතුව
ඉන්න බෑ නෙමෙනවනේ.

එහා පැත්තේ ඉන්න මනුස්සයා තෙමෙද්දි මෙනත්ට වෙලා
කුඩයක් තියාගෙන ඉන්න එක ටිකක් මොකක්ද වගේ වගේ
නිසා පාර දිහා බලන් ඉන්න එක ටිකකට තවත්තලා
ළඟට ගිහින් කුඩේ අල්ලන ගමන් ආයේ පාර දිහා
බලාගන්නේ දන්නෙවත් නැති කොල්ලෙක්ට කුඩයක් අල්ලන්
ඉන්න උමට ඇත්තටම පිස්සුද සෙහස්නා කියලා හිතෙන්
මටම බැන බැන

කොහෙත්ද මං මෙයාව දැක්කේ කියලා මතක් කරන්න
හැදුවට මතක් වෙන්නෙම නැතෙ.. තව පාරක් මුණ දිහා
බලන්න හිතුවට බලන්න බැනේ දැක්කොත් එහෙම හරි
නැතෙ.. ඔත්තොහේ කොහෙත්හරි දැකලා ඇති කියලා හිත
හදාගෙන ඉස්සරහා බලාගන්නේ ඕක ගැනම හිතන්න
ගියොත් තිකත්ම මගේ ඇස් දෙක ඒ පැත්තට හැරවිලා
මුණ දිහාම බැලෙනවා කියලා අත්දැකීමෙන්ම දන්න නිසා.

පැය බාගෙකටත් වඩා යන්නැති ඒ වැස්ස අඩුවෙන්න..
වැස්ස ටිකක් අඩු වුනාම,

"Thanks"

කියාගෙන ලස්සන හිතාවකුත් දීලා එයා යද්දි මාත් ලාවට
හිතාවක් දාගෙන එතනින් ආවේ ගෙදර යන්න.. වැස්සත්
තැවතුන නිසායි පයින් යන්න පුළුවන් දුරක ගෙදර තිබුන
නිසායි.

පසින් යන්න ආසාවක් ආපු නිසා බස් එකේ යන අදහස
අතැරලා දලා පසින්ම ගෙදර යන්න හිතුවට දැන් ටිකක්
කළුවර වැටිලා වගේ නිසා අදට ඒ අදහස අතැරලා බස්
එකේම යන්න හිතාගන්නා.

ඊළඟ දවසේ උදේම ලැස්ති වුණේ ක්ලාස් යන්න.. හැමදුම
වගේ අදත් ගිහින් වෙනද තැනම වාඩිවෙන්න හිතත්
හිටියට අද මම වෙනදටත් වඩා කලින් තැගිටපු නිසා මං
යද්දින් ක්ලාස් එකත් පටන් අරන්.. ඉතින් වෙනද ඉන්න
තැන නිසා කෙල්ලෝ ඉන්න පැත්තේවත් ඉඩක් පේත්තේ තැ
මට තම්.. මොකද ඉතින් මෙහෙම වෙලාවක මටත් එක්ක
ඉන්න තැනක් අල්ලගන්නවත් යාලුවෙක් ඉන්නව කියලද..
හදිස්සියකටවත් යාලුවෙක් තැනි නිසා මං මේ දැන් ඇස්
කරකව කරකව ඉන්න තැනක් හොයන ගමන්.

කොල්ලොත්ගේ පැත්තේ පිටිපස්සෙම එක කොල්ලෙක්
විතරක් ඉන්න තැනින් වාඩි වෙන්න හිත හදගත්තේ
ඉන්ටර්වල් එකෙන් පස්සේ කොහොමහරි එහා පැත්තට
යනවාමයි කියලා හිතාගෙන

මං එතනින් වාඩි වෙද්දි එතන හිටපු කෙනා ඔලුව උස්සලා
මගේ දිහා බලලා ලස්සන හිනාවක් දුද්දි තමා කලින්
දවසේ මතක් වුනේ තැනි දෙයක් මතක් වෙන්න ගත්තේ..
ඊයේ මාත් එක්ක වැස්ස වෙලාවේ හිටපු එක්කෙනා..

මේ ක්ලාස් එකේදී දැකලා තියන තිසා තමා ඒ දැකලා
පුරුදුයි වගේ හිතුවේ.. ඒකත් හරි දැන් ඒ ප්‍රශ්නෙන්
ඉවරයි.

සර් අරහේ උගත්තන අතරේ මට තිබ්බා පොඩි ප්‍රශ්නයක්..
මං එන්න කලින් දීපු තෝටි එක ලියාගන්න.. ටියුටි එක
ඉල්ලුවොත් මෙයා දෙයිද දන්නෑ.. මුණ නම් අහිංසකයි
වගේ.. ඒ චුතාට බැන්නොත් එහෙම.. තෑ ඉතින් කියන්න
බෑනෙ

කමක් තෑ කොහොමහරි ඉල්ලගන්නවා කියලා හිතාගෙන
කතාකරන්න හැදුවට ඉතින් තමක්වත් දන්නෑනේ..

කොහොමද ඉල්ලන්නේ කියලා හිත හිත ඉඳලා තියන්නෙන්
මුණ දිහා බලාගෙන කියලා තේරුනේ පෑනෙන් මගේ අතට
තට්ටුවක් දලා ඇස්වලින්ම ඇයි කියලා අහද්දි.. වෙච්ච
ලැප්ටොප් යි ඔව්වරවෙලා තිබ්බ ලැප්ටොප් පැත්තක දලා,

"ටියුටි එක ටිකක් දෙනවද"

අහද්දි අර එදා වගේ ලස්සන හිතාවක් දලන ඒක මගේ
අතට දුන්නේ පැත්තකින් තියපු ලැප්ටොප් ආයෙ ඇඟට
එද්දි,

කලින් කොහොම හිතාගන්නා වුනත් ඉන්ටර්වල් එකෙන් පස්සෙන් මට ඉන්න වුනේ එතනම නමා.. මෙනතත් හොඳයි හැබැයි.

ක්ලාස් එක පටන් ගද්දි මං ගාව ඉන්නේ කවුද කියලාවත් මං දැනත් හිටියේ තැනි වුනාට ක්ලාස් ඉවර වෙද්දි මං දන්නවා එයාගේ නම.. මං දැක්කා ටියුට් එකේ ලියලා තියනවා 'යෙනුල්' කියලා

"සෙහස්නා.."

ක්ලාස් ඉවර වෙලා යනගමන් හිටපු මං ගැස්සිලා ගියේ පිටිපස්සෙන් කවුරුහරි මගේ නම කියනවා ඇහුන නිසා.. හැරෙන්නෙවත් තැනුවම මට තෙවෙයි වෙන්නැති කියලා යන්න හැදුවට දෙවනි පාරටත්

"සෙහස්නා.."

කියලා කලින්ටත් වඩා ළඟින් ඇහෙද්දි තමි මං හැරීලා බැලුවා.. මං හිටපු තැනට ටිකක් එහායින් හිටගෙන හිටගෙන් හිටියේ පිරිමි ළමයෙක්.. ඒ හිටියේ වෙත් කවුරුත් තෙවෙයි අද මාත් එක්ක ක්ලාස් එකේ එක ඩෙස්ක් එකේ වාඩිවෙලා හිටපු ළමයා.. ඒ හිටියේ යෙනුල්

එයා ළඟට එතකත්ම මං හිටියේ පිටිපස්ස හැරීලා එයා දුවගෙන මං ඉන්න පැත්තට එනවා බලාගෙන

"සොරි.. මං ක්ලාස් එකේදීම කතා කරන්න හිටියේ ඔයාට..
කතා කරන්න බලද්දී ඔයා ගිහිල්ලනේ"

මුණ දිහා බලලා පොඩි හිතාවක් විතරක් දලා බිම
බලාගන්නේ මෙයා මොකටද මේ සොරි කියන්නේ කියලයි
මට කතා කරන්න හිටියේ ඇයි කියලයි හිතන ගමන්..
කොහොමද දන්නෑ මෙයා මගේ තම දැනගන්නේ

"මේ ඔයාට පරක්කු වෙනවද"

"නෑ.. කමක් නෑ"

"ඔයාට පුළුවන් තමි මට කලින් තෝටිස් ටික දෙනවද.. මං
අලුතෙන් ආවේ ක්ලාස් එකට ගිය සතියේ"

"කොහොමද දෙන්නේ"

තෑ ඉතින් මනුස්සයෙක් උදව්වක් ඉල්ලුවාම බෑ කියලා
පුරුද්දක් තෑනේ.. එහෙම බෑ කියන්න ඕනි සමහර
වෙලාවල්වලදී චුන්න උදව් කරන්න ගිහිත් කෙලවුන
අවස්ථා තෑත්තේ තෑ.. ඒක වෙනම කතාවක්.. ඒ මොනා
චුන්න මෙයාගෙ මුණ දිහා බලන් බෑ කියන්න හිතෙන්නෙත්
තෑ.

"මං ඔයාලගේ ගෙදර එන්නද.. අවුලක් නැත්තත්"

අපේ ගෙදර එන්න..මේ මනුස්සයාගේ ඔලුව හොඳ නැද්ද
මන්ද

මං මුකුත් නොකියා බලන් ඉද්දි එයාම,

"මේ ඔයාලගේ අම්මා කිව්වේ ඔයාගෙන් නෝටිස් ටික
ඉල්ලගන්න කියලා"

අනේ මේ මොන විකාරයක් ද අනේ මෙයා මේ කියවන්නේ..
ඔලුවත් විකාර වෙනවනේ මේවා තේරුම් ගන්න ගියාම..
ඇයි අනේ ඒ පාර අපේ අම්මවත් ගාවගෙන මෙයාගේ
කතාවට.. මේක හරියන්නැ.. කටවහගෙන හිටියොත් තම් මු
මාව උස්සන් ගියත් මුකුත් කරගන්න හම්බෙන්නෙ නැ.. ඇයි
වදේ තේරෙන්න කියන්න එපැයි කියන දෙයක්

"ඔයා අපේ අම්මව දන්නවද"

"ඔව්"

"ආහ්..මං දන්නැනේ එහෙම එකක්"

ඒ පාර අර ලස්සන හිතාව දගෙන මගේ දිනා බලන්
ඉඳලා,

"ඔයාලගේ අම්මා අපේ අම්මගේ යාලුවෙක්.. එක දවසක්
අපේ ගෙදර ආවට පස්සේ කිව්වේ ඔයාගෙන් තෝටිස්
ඉල්ලගන්න පුළුවන් වෙයි කියලා.. ඔයාට කියන්නම් කිව්වා..
අම්මට අමතක වෙන්න ඇති සමහරවිට"

ඔන්න දැන් තමා මොකක්ද වෙලා තියන්නේ කියලා මට
තේරුනේ.. කලින්ම ඔක කියන්න තිබ්බතේ අනේ.. හැබැයි
අපේ අම්මා තම් මට ඔහොම කතාවක් කිව්වේ නෑ..
සමහරවිට එයාට අමතක වෙන්නැති

"ආහ් මං දෙන්නම්.. කවදද එන්නේ ඔයා"

"ඔයාට අවුලක් නැත්තත් මං දැන් එන්නම්"

ඊළඟට අපි දෙන්නම හිටියේ අපේ ගෙදර.. මං මෙයාව
දන්නේ නැති වුනාට බලන්න එපැයි අපේ අම්මා මෙයාව
පිළිගන්න හැටි.. ගෙදර එකා කැලේ.. අනේ අපි තම්
තෙමෙයි වැස්සට

දෙන්න පුළුවන් තෝටිස් ටික දුන්නට පස්සේ,

"මං මේ ටික ෆෝටෝ කොපි කරන් දෙන්නම් සෙහස්නා"

"ආහ් හරි.. ඊළඟ දවසේ ක්ලාස් එකේදී දෙන්න.. හදිස්සි
නෑ මට"

ඒකටත් ලස්සන හිතාවක් දීලා අම්මටයි මටයි දෙන්නටම
ගිහිත් එන්නම් කියාගෙන තමා ගියේ

වැඩ සේරම ඉවර කරලා නිදාගන්න ඇඳට ගියාමත් ඔලුවට
ආවේ යෙනුල්ව..

නෑ ඉතින් මං මේ කල්පනා කරන්නේ එයා එදා අර වහින
වෙලාවේ මගේ කුඩේ යටට දූවන් ආවෙත් මං කවුද කියලා
දැනගෙනද දන්නෑ.. ඔව් ඉතින් ඒක වුනේ ඊයෙනේ..
ඊයේවත් තැත්තත් අද උදේවත් තෙවෙසින් අපේ අම්මා
එයාට මගෙන් තෝටිස් ඉල්ලගන්න කියන්න ඇත්තේ.. ඒ
තෝටිස් ඉල්ලගන්න කියන්න ඇත්තේ දැන් සතියකට විතර
කලින් අම්මා කොහෙද යාලුවෙක්ගේ ගෙදර යනවා කියලා
ගියපු දවසේ.. ඉතින් එයාට ඊයේ මාත් එක්ක කතා
කරන්න තිබ්බනේ

අනේ ඕනෙ එකක්.. මට වැඩක් නෑ.. මං තෝටිස් ටික
දුන්නා.. ඊළඟ දවසේ එයා ඒ ටික ආයේ මට දෙයි.. ඒක
එතනින් ඉවරයි..

කියලා හිතාගෙන කොට්ටේ ඔලුවටම තද කරගෙන ඇසුත්
තද කරගත්තේ මේක අමතක කරලා දලා නිදගන්න.

මොනා වුනත් එදසින් පස්සේ මාසයක් යද්දි මෙව්වර
කාලයක් හිටපු තැනි විදිහේ හොඳම යාලුවෙක් හිටියා මට
යෙනුල් කියලා.. මොකක් හරි හේතුවකට මට හිතූනා එයා
එක්ක ආයේ කතා කරන්න.. ඉතින් මං කතා කරා.. අනිත්
අයත් එක්ක වැඩිය කතා කරන්නේ තැනි වුනාට මෙයා
එක්ක නම් මං ඕනිවටත් වඩා කතා කරනවා කියන එක
මටත් තේරුනා.

අපි දෙන්නා සමහර වෙලාවට පාඩම් කරන්නේ පවා
එකට.. සමහර වෙලාවට කිව්වට ගොඩක් වෙලාවට එහෙම
නමා.. මං තනියම පාඩම් කරනවට වඩා වැඩිපුර වැඩ
කරා එනකොට.. පාඩම් කරන ගමන් තිත්දක් යාගෙන
ආවොත් ආයේ නිදිමතක් නොඑන්නම හොඳ පාරක් දෙනවා
ඔලුවටම

අදත් මේ අපි දෙන්නා පාඩම් කරනවා අපේ ගෙදර..
දෙන්නම හිටියේ ගාඩින් එකේ නිවුන ටේබල් එකක පොත්
ටික නියාගෙන එක ලග වාඩිවෙලා..

පැයක් විතර එක දිගටම වැඩ කරලා දැන් නම් ලාවට
නිදිමතක් එන ගමන් මට..

හොඳ භීතෙකුත් පෙනි පෙනි තියෙද්දීම අදත් ඔලුවට හොඳ පාරක් වැදුනේ ඔව්වරවෙලා තිදිමතක් තිබ්බද කියලාවත් මටම හිතාගන්න බැරි වෙද්දි.. ඊදුනා හැබැයි ඒ වැදුන පාර නම්

"මොකද අනේ.. ඊදුනා ඒක"

"මොකද අහන්නේ.. තිදුගන්න එපා කියලා කිව්වා විතරයි.. ගාන හදල ඔලුව උස්සද්දි තිදි"

"ඉතින් අනේ ඔයාට තිදිමත එන්නැද්ද.. දැන් මේ 12ටත් ලගයිනේ"

"හෙට පේපර් එක දුන්නාමත් තිදුගන්න එහෙනම්"

කියාගෙනම මටත් රවාගෙනම වාඩිවෙලා හිටපු තැනින් තැහිටලා එයා යනවා ගේ පැත්තට

"කොහෙද යන්නේ"

"තිදිමනේ වැඩ කරන්න බැනේ.. එනවා ටිකක් තැහිටලා"

කියලා එයා කියන පමාවට මං හිටියේ යෙනුල් ගාව
හිටගෙන.. තවත් පාරක් මටත් රවලා එයා අපේ අම්මා
හොයාගෙන ගිය මාත් ඒ පස්සෙන්ම ඇතුළට යද්දි

අපේ එක්සැමි ඉවර වෙලා සතියකට විතර පස්සේ දවසක
හවස පහ හමාරට වගේ ඇති වෙලාව.. අපි දෙන්නම
හිටියේ බිච් එකට වෙලා..

"සෙහස්නා.."

"මිමි"

"තමුසෙට මාව අමතක වෙයිනේ ටික කාලයක් යද්දි"

"පිස්සුද අනේ"

"ඇත්තටම අහන්නේ.. තව අවුරුදු පහක් විතර යද්දිත්
මාව මතක තියෙයිද ඔයාට"

"ඇයි ඔයා හිතුවද තව අවුරුදු පහක් යද්දි මගේ මතකේ
නැති වෙනවා කියලා"

මුහුද දිහා බලාගෙනම අමුතු හිතාවක් දලා,

"රැට කාපු දේ උදේ වෙද්දි මතක තැනි එකේ තව අවුරුදු පහක් යද්දි මාව මතක තියෙයිද"

ඒක කියලා තමි මහ තෝන්ඩි හිතාවක් දැමීමේ.. මහ හොඳම තෑ

"අනේ මේහ්.. රැ කාපු එක උදේ වෙද්දි මතක තෑ තමා.. ඒක වෙනම කතාවක්.. හැබැයි තව අවුරුදු කියක් ගියත් මට ඔයාව මතකයි.. එව්වරයි"

කියාගෙනම වාඩිවෙලා හිටපු තැනින් තැගිටිවේ යෙනුල්ටත් හිනිත්ම බැන බැන.. තෑ ඉතින් එහෙම කියන්න වැඩක් තෑනෙ එයාට.. එයා මාව අමතක කරන් මං එයාව අමතක කරන්නේ තෑ.. හේතුව මොකක් වුනත් එයා තමා මට මෙව්වර කාලෙකට හම්බුන හොඳම යාලුවා.. ඒ බැඳීමට තමක් දෙන්න මං දන්නැහැ.. හොඳම යාලුවා කියන දෙයින් එහාට මොන හැඟීම දැනුනත් ඒක හිතේම තියන්නේ එයා යාලුවෙක් විදිහට හරි මාන් එක්ක ඉන්න පුළුවන් කාලයක් ඉන්න ඕනි තියා.

කල්පතා ලෝකෙම බිඳිලා ගියේ ඇවිත් මගේ කරටත් අත දගෙන කියවන්න පටන් ගන්න තියා

"යන්න අනේ.. ඕන්නැහැ"

"මොකද ඔයි.. මේ අහනවකෝ"

"මට අහන්න ඕන්නෑ"

"අපෝ.. ඔව්වර කේන්ති ගන්නෙපා ඔයි"

මගේ කරටත් දුගෙනම මාව ඇදත් ආවේ අපි දෙන්නා
කලින් වාඩිවෙලා හිටපු තැනටමයි.

"දැන් යමු තේහ්.. ඔයාලගේ අම්මගෙන් මට බැනුම්
අහගන්න වෙයි තැන්නම්"

"එයා මට බැන්නත් ඔයාට තම් බහින්නේ නෑ"

"එහෙනම් හොඳයි.."

පැය බාගයක් යද්දි අපි දෙන්නා හිටියේ අපේ ගෙදර ගේට්
එක ගාව

"ඇතුළට යමුද යෙනුල්.. අම්මත් ඇති"

"බෑ පරක්කු වුනානේ මං යන්නම්"

"හරි මං යනවා එහෙනම්.. පරීක්ෂමෙන් යන්න ඔයා"
කියාගෙන ඇතුළට යන්න හැදද්දි,

"සෙහස්නා"

"ඇයි"

"මුකුත් නෑ.."

කියද්දි හිතාවක් දලා ආයේ ගෙට යන්න ඉස්සරහට
අඩියකුත් නිබ්බට ආයේ පිටිපස්සට හැරුණේ දෙවනි
පාරටත් මගේ තම ඇහුන නිසා

"සෙහස්නා.."

මං හැරෙද්දි එයා තව ඉස්සරහට ඇවිදත් ඇවිත්,

"Thanks සෙහස්නා"

"මොනාටද thanks"

හැමදුම දුන ලස්සන හිතාව විතරක් දීලා,

"පරීක්ෂමෙන් ඉන්න"

කියාගෙනම ගියේ මොකක්ද අමුත්තක් හිතට දැනෙද්දි..

▪
▪

ඒ දැනුණ අමුත්ත මොකක්ද කියලා තවත් පැය විසි
හතරක් යන්න කලින් මට තේරුම් ගන්න පුළුවන් වුනා.

ඒ තමා මං එයාව දැකපු අන්නිම දවස.. අපි දෙන්නා
හම්බෙලා කතා කරපු අන්නිම දවස.. ඒ කටහඬ අහපු අර
ලස්සන හිතාව දැකපු අන්නිම දවස තමා ඒ.. හැබැයි ඒ
වෙලාවේ මං ඒක දැනත් හිටියේ.. එහෙම දැනගෙන හිටියා
නම් මං ඒ විදිහට එයාට යන්න දෙන්නෙත් නෑ.

එදා මට මතක් වුනා දවසක් එයාම මට කොහෙහරි නිබ්ලා
ඔළන්නපු පෝස්ට් එකක්

“සැම විටම ආදරයෙන් සමු දෙන්න

මොකද ඒ අවසන් හමුවීම වෙන්න පුළුවන්”

ඒ වුනාට මට කියන්නෙවත් තැනුවම ගිහිත් එයා..මට
කියලා යන්න තිබුනා යන තැනක..

පාර මාරුවෙත ගමන්ම වයිබ්‍රේට් වෙව් තිබුන රෝන් එක
ආත්සර් කළේ කවුද කියලා බලන්නෙවත් තැනුවම,

"ටිකක් ඉන්න අතේ මං මේ එනවා"

කියපු ගමන් කෝල් එක කටි කරලා දැමීමේ එහා
පැත්තෙන් තවත් මුතුන් කියන්න කලින්..

මේ පැයට ආපු කීවෙහි කෝල් එකද මන්ද එයාගෙන්..
ටිකක් පරක්කු වුනාට ඉතින් ඉවසන් ඉන්න බැරිද ටිකක්

තවත් විනාඩි දහයක් යද්දි මං හිටියේ කොඞි ශෝප් එකක්
ඇතුළේ.. ශෝප් එක ඇතුළට ගිහින් කොතේම ටේබල් එක
දිහා බැලුවේ අදත් එතනම ස්ථානගත වෙලා ඇති කියලා
දන්න නිසාමයි.. මෙනෙ මේ ටේබල් එක අපි දෙන්නටම
ගොඩක් හුරුපුරුදුයි.. ඉස්සර ක්ලාස් යන දවස්වලත්
සමහර වෙලාවට අපි දෙන්නා ඇවිත් තියනවා මෙනත්ට

ලඟටම ගිහින් ඔළුවටත් තට්ටුවක් දගෙන වාඩිවුනාට
පස්සෙන් නොදැක්ක ගානට ෆෝන් එකටත් රවාගෙනම
ෆෝන් එක ඔබන්නේ නිකන් ෆෝන් එකත් එක්ක තරහෙන්
වගේ

තරහා ගන්න ඕනි තැනෙ.. එව්වර වෙලා ගියේ තැනේ..
කියපු වෙලාවට වඩා පැයයින් පරක්කු වුනේ.. තැ ඉතින්
එහෙම තමා.. මටත් වැඩ තියනවනේ

විනාඩි දහයක් විතර බලන් හිටියේ දැන් බලයි දැන් බලයි
කියලා..

කොහේ බලන්නද ආණ්ඩු එක ගිලින්න වගේ ඒක දිනානේ බලන් ඉන්නේ.. මදැයි මාත් අවුරුදු පහකට විතර පස්සේ හොඳම යාලුවාගේ මුණ ටිකක් බලලා යන්න ආවා.. අපෝ අවුරුදු ගාතකට පස්සේවත් මුණ බලාගන්නවත් බැනෙ මේ මනුස්සයාගේ..

වයස විතරයි ද කොහෙද මෙව්වර කාලෙකට වෙනස් වෙලා තියන්නේ.. මුලගින්න නිබ්බටන් වඩා වැඩි වෙලාද කොහෙද.. මෙයාගේ මුණේ අභිංසක පෙනුමක් නිබ්බට අභිංසකකමක් තමි ගැව්ලාවන් තැ.. තව තත්පර පහයි බලන්නේ.. ඔලුව ඉස්සුවේ තැත්තත් උඹ මෙනතින් පලයන් සෙහස්තා කියලාමයි හිත කියන්නේ

.

.

වොව් එක දිනා බලාගෙනම ඉඳලා තත්පර පහක් ගියපු ගමන් ඔයාට ඔව්වර පුළුවන් තමි මට කොච්චර පුළුවන් ද යෙනුල් කියලා හිතාගෙනම වාඩිවෙලා හිටපු තැනින් තැගිටිවේ මෙනතින් යන්න..

යන්න කලින් අතින් ඇඳලා යන ගමන තවත්තලා ඉවරයිනේ.. තද කරන් අල්ලන් ඉන්න අත දිනා බලලා නිකමට මුණ දිනා බලද්දි ඇස්වලින් කිව්වේ නිකත්

'මට කියලා ඔය මුණ පොඩි කරගන්න එපා සෙහස්තා' වගේ එකක්.. මුණ දකිද්දි නිකත්ම ඉන්ද්‍රවෙලා ඉවරයි.. තැ ඉතින් කියන්න බැනේ..

මුණෙන් පේන දේවල් කරන්න වුනත් බැරි තැනෙ..
මොකටද නිකත් බොරුවට අවදනමක් ගන්නේ

වාඩිවෙලා ෆෝන් එක අතට ගන්නේ එයා කතා කරොත්
විතරයි මං කතා කරන්නේ කියලා තද බල නීතියක් මටම
දගෙන.. පුදුම දුෂ්ටකමක්නේ අතේ මේක

ටිකකින් නිකමට වගේ ඔලුව ඉස්සුවේ තාම ෆෝන් එකේ
ඔලුව ගහන්ද කියලා බලන්න.. බැලුවේ අපරාදෙ කියලා
හිතුවේ කන්න වගේ මගේ දිහාම බලන් ඉන්න විදිහ
දකිද්දි.. ඉස්සරහා බැලුවට වඩා වේගෙන් ආයෙ ෆෝන් එක
දිහාම බලාගන්නේ නිකත් අමුතු ලැජ්ජාවක් වගේ එකක්
හිතට එද්දි..

ආයේ ඔලුව ඉස්සුවේ මෙව්වරවෙලා ලොක් වෙලා තිබුණ
කට වැඩ කරන්න ගන්න නිසා

"මේහ්"

"ඇයි"

"මොකද ඕයි බයවෙලා වගේ ඉන්නේ"

"ඇයි දැන් මං ඔයාට බය වෙන්නත් ඕනිද"

"ඔය ඉන්නේ බය වෙලානෙ"

රවාගෙනම අහක බලාගන්නේ මේ කට නම් වැහිලා
නියෙන තරමටම හොඳයි කියලා හිතාගෙන

ටිකක් වෙලා එනත ඉඳලා මාවත් ඇඳන් එළියට ආවේ

"ඇයි අනේ එළියට ආවේ"

"එනත සද්දේ වැඩියි ඔයි.. නිදහසේ කතා කරන්නත් බෑ"

පිස්සු ද කොහෙද මෙයාට..මට නම් ඔය කියන තරම්
සද්දයක් ඇහුනෙත් නෑ..එනත එව්වර සෙනග හිටියෙත් නෑ..

"බොරු කිය.."

කියන්න ගියපු එක කියාගන්නත් නෑ,

"එතවකෝ යන්න"

"කොහෙද"

දෙයක් අහපුවම උත්තරයක් දෙන්න නම් මෙයාට තාම
පුරුද්දක් නෑ..

ඇත්තටම මේ මනුස්සයාගේ වයස විනරයි ද කොහෙද
තමා වෙනස් වෙලා නියන්නේ මෙව්වර කල් ගිහිල්ලන්
මාවන් එක්කත් ගිහින් තැවතුනේ බිච් එකේ.. මෙනත්ට
එතවා කියලා කලින් කිව්වා නම් මොකද දන්නෑ වෙන්නේ..
අපි දෙන්නම හිටියේ බෙන්ච් එකක වාඩිවෙලා ඇතින් ඉර
බැහැගෙන යන දිහා බලාගෙන.. අවුරුදු පහකට කලින්
අත්තිමටම අපි දෙන්නා හම්බුන දවසේ වගේ

"සෙහස්නා"

"මිම"

"බලනවකෝ"

"ඇයි අනේ"

"නමුසෙට මාව මතක තිබ්බානේ"

කියද්දිම මට මතක් වුනේ ඊයේ රෑ එකොළහත් පහුවෙලා
සැප තිත්දේ ඉද්දි ආපු කෝල් එක..

කත ගාවම තිබුන ටෝන් එකේ සද්දෙට ඇහැරුනාට කවුද
ගත්තේ කියලාවත් බලන්නේ තැනුවම හෙලෝ කියන්නෙවත්
තැනුවම ටෝන් එක කනේ නියාගත්තේ ලාවට තිත්දත්
යාගෙන එද්දිම.. ඒ එක්කම එහා පැත්තෙන්

"හෙලෝ සෙහස්නා "

කියලා කියපු වචන දෙක ඇහෙද්දිම තිබ්බ නිදිමන
තැත්තටම තැනි වෙලා යද්දි මං හිටියේ ටෝන් එකේ
ස්ක්‍රීන් එක දිහාම බලාගෙන.. දෙවනි පාරටත්,

"හෙලෝ.."

කියද්දි මගේ ඇස්වලින් කඳුළු ඇවිල්ලත් ඉවරයි.. දෙයියනේ
අවුරුදු ගාතකට පස්සෙන් මට ඒ කටහඬ හොඳටම
අඳුරගන්න පුළුවන්

"යෙනුල්.."

මං හිතන්නේ ඒ වෙලාවේ මං නොදැක්කා වුනාට එයාගේ
මුණේ අර ලස්සන හිතාව නියෙන්න ඇති

"කොහොමද සෙහස්නා"

"යෙනුල් ඔයා.. ඔයා කොහෙද ඉන්නේ"

"හෙට මාව හමිබෙන්න එන්න පුළුවන් ද සෙහස්නා..
ඉස්සර අපි දෙන්නා 0 කොඟි ෂොප් එකට"

"පුළුවන්"

"හරි එහෙනම් හවස හතර වගේ වෙද්දි එන්න පුළුවන්
ද.."

"හා මං එන්නම්..ඔයා කොහෙ.."

"මං නියන්නම් සෙහස්නා.. ඔයා එහෙනම් නින්ද continue
කරන් යන්නකෝ.. good night"

ආයේ මං මුකුත් කියන්නත් කලින්ම කෝල් එක කට් වෙල
ඉවරයි.. ආයේ කෝල් එකක් ගන්න හිතුවට මං ගන්නෙත්
නෑ.. හැබැයි ඊයේ රෑම මට නින්ද ගියෙත් නෑ

.

.

"මොකද මෝඩියේ නතියම හිතාවෙන්නේ"

"මං කිව්වනේ ඔයාට මං ඔයාව අමතක කරන්නේ නෑ
කියලා"

"ඒ වුනට මං හිතුවේ අමතක ඇති කියලා"

"ඔයා කොහොම කිව්වත් මගේ හිතට දැණුන කෙනෙක්
මට අමතක කරන්න අමාරුයි යෙනුල්"

"තමුසෙගේ පණිඬින කතා නම් අඩු වෙලා නෑ"

"ඔයාට එදා මට කියලා යන්න තිබුනේ යෙනුල්.."

"හරි හරි දැන් ඉවරයි ඒක.."

"මං හිතුවේ නෑ අපි දෙන්නා ආයේ මෙහෙම හම්බවෙයි
කියලා යෙනුල්"

"හිතුවේ නැති වුනට මේ වෙලා තියන්නේ"

ඊයේ රෑ ඉඳන් අද මං එතගමත් වුනත් මගේ හිතේ
මෙයාගෙන් අහන්න දේවල් කොච්චර තිබ්බත් ඒ එකක්වත්
අහගන්න තාම බැරි වුනා..මොකද අතින් වෙලාවට තියන
කට දැන් වැහිලනේ

"සෙහසන්නා"

"මිමි"

"ඔයාට මතකද අපි දෙන්නා මුල්ම හම්බුන දවස"

"මොකද මට මතක නැත්තේ..අර වැස්ස වෙලාවේ මගේ කුඩේ යටට දූවත් ආපු හැටි"

මෙව්වර කාලෙකට පස්සෙන් අර ලස්සන හිනාව ඒ
විදිහටම මුණේ ඇඳිලා තියනවා

.

.

අපි දෙන්නම හිටියේ හිටගෙන මුහුද දිහාම බලාගෙන

"සෙහස්නා"

"මිමි"

එයා හිටියේ මාව එයාගේ පැත්තට හරවගෙන මගේ ඇස්
දිහා බලාගෙනම

"මට තේරෙන්නේ නෑ කොහොමද කියන්න මිනි කියලා..
හැබැයි මං දන්නේ මෙව්වරයි.. මං තමුසෙට ආදරෙයි"

කියන්න ඕනි මොනාද කියලා හිතාගන්න බැරි වෙද්දි මං
කළේ අන් දෙකම දෙපැත්තෙන් දලා තදට එයාව බදගන්න
එක

විතාඩි දෙක තුනකින් මගේ තළලට බර හාදුවක් ලැබෙද්දී
මත් ඒ පපුවට තුරුල් උතේ කියාගන්න බැරි තරම්
ආදරයක් හිතේ නියාගෙන

"ලස්සන බැඳීම් පිටිනේට එන්නේ හරි කලාතුරකින්
සෙහසිනා.. අපි දැනගන්න ඕනි ඒ බැඳීම් පරිස්සම්
කරගන්න "

"ඔයාගේ පණ්ඩිත කතා දැන් වැඩිසි යෙනුල්"

"මිනිස්සු පරිණත වෙද්දි එහෙම තමා"

අර ලස්සන හිතාව දගෙනම එයාගෙ එක අතක් මගේ කර
වටේ දලා මාව ලඟට ඇදලා ගත්තේ මගේ මුණෙන් ලාවට
හිතාවක් ඇදෙද්දි

මං තම් කියන්නේ, මැරෙන්න කලින් මනුස්සයෙක්ට එයා
ආස කරපු ආදරේ ලැබෙන්න ඕනේ..